

ALEX
DAHL

NEVINNÁ HRA

Od autorky bestselleru **Chlapec pri dverách**

ALEX
DAHL

NE NEVINNÁHRA RA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Alex Dahl: Playdate, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Head of Zeus Ltd, London 2020, preložila Lenka Cinková.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Alex Dahl 2020

All rights reserved

Translation © Lenka Cinková 2020

Cover Design © Juraj Šramko 2021

Cover Photo © Laura Kate Ranftler / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2303-0

Venujem Laure – so všetkou svojou láskou.

*Akt spravodlivosti uzatvára príbeh zločinu.
Akt pomsty píše svoj vlastný príbeh.*

MARILYN VOS SAVANT

Zvieram ťa v náručí, si mi tak blízko, akoby sme boli opäť jedna bytosť. Akoby mi ťa nič na svete nemohlo vziať. Cítim na tvári dotyk tvojich dlhých jemných vlasov, vdychujem ich sladkú vôňu – zem a kvety. Prepletenými prstami sa ma držíš okolo krku, tvoja teplá pokožka sa dotýka mojej. Zabáram si tvár do horúcej, vlhkej priehlbinky nad tvojou kľúčnou kosťou. Nevieť, kde sme. Nevidím nič, len teba. A viem, že ťa nesmiem pustiť, musím ťa držať pevne ako nikdy predtým.

Napriek tomu sa medzi našimi telami vytvorí tenučká štrbinka, prenikne ňou závan ľadového vetra. Tvoje drobné pršteky sa oddelia od môjho krku a ktosi mi ťa vezme. Doširoka otváram oči, ale pred sebou mám iba hustú, krutú tmu. Chcem vykriknúť, otvorím ústa, no nevyjde z nich nijaký zvuk. Moje náručie je prázdne, na pokožke stále cítim tvoje teplo.

A ty, zlatko moje, si preč.

Zobudím sa. Je tma ako v rohu a ty tu stále nie si. Kričím.

OKTÓBER 2017

I

Elisa

Sandefjord 19. októbra 2017

DNES SOM MALA VOLNO, a tak som sa za jedno popoludnie snažila stihnúť všetko, na čo bežne nemám čas – zostrih vlasov a melír, nechty, hodinka nedbanlivého cvičenia v posilňovni. Teraz hrozí, že prídem do školy neskoro. Najprv som ostala trčať v zápche pri výjazde z E18-tyky, potom sa Lyder pri odchode zo škôlky rozhodol trucovať. Hodil sa o zem ako kus mäsa, a keď som ho navliekala do overalu, mykal sa mi v náručí a vyvracal oči.

„Prestaň,“ zasyčala som, strčila som mu nohy v pančucháčoch do čižiem z ovčej kože, jednou rukou som schmatla obedár, obrovské umelecké dielo z kartónu a škôlkarsky pracovný zošit a druhou ťahala syna von z dverí. „No tak, poďme!“

V aute Lyder kňučí, lebo som mu nepriniesla nič na olovrant.

„Po škôlke všetci dostávajú hrozienuka,“ narieka. „Alebo mrkvu. Alebo keksíky. Carl dostáva sušienky s kúskami čokolády. To nie je fér...“ Pokúšam sa ignorovať jeho piskľavé ponosy. Mám za sebou dlhý týždeň, začína ma bolieť hlava.

Pritlačím si prst na boľavé miesto vzadu na temene, hľadím na nekonečnú červenú na semafore. V škole mám byť presne o tri minúty. Aud, nevrľá ženská, ktorá má na starosti dozor v školskej družine, začne presne o štyri minúty dlhými akrylovými nechtami vyfukávať moje číslo na telefóne.

Na semafore naskočí zelená. Prefrčím po posledných pred-

mestských uliciach ku Korsvickej škole, pneumatiky škrípu a Lyder sa na zadnom sedadle nepokojne chichoce.

Zastanem pred školou, podám Lyderovi svoj iPhone – prekvapene sa usmeje. Je o minútu pol piatej. Stihla som to.

„Hneď sa vrátim,“ poviem a ponáhľam sa cez školský dvor k jasne osvetlenej červenej drevenej budove.

„Mami!“ zapiští Lucia a rozbehne sa ku mne. Vrhne sa mi do náručia, pobožkám ju na hebké zlaté vlasy. „Meškáš.“

„Veru nie, prišla som presne.“

„Môžem ísť k Josephine?“

„Kto je Josephine?“

„Nové dievča v našej triede. Môžem? Prosím...“

„Dnes nie, zlatko. Vieš, že ak sa chceš ísť hrať ku kamarátkam, treba sa dohodnúť vopred. Je to jednoduchšie.“

„Jej mama povedala, že jej to nevadí. Čakajú v šatni.“

„Zlatko...“

„No tak, mami.“ Lucia ukáže na otvorené dvere vedúce do spoločnej prezliekarne prvákov a druhákov.

Vzdychnem si a vyberiem sa tam s ňou. Na lavičke v rohu na opačnej strane miestnosti sedí dievčatko vo veľmi peknej prešívanej ružovej bunde značky Moncler a hneď vedľa jeho rovnako elegantná matka.

„Dobrý,“ pozdravím a usmejem sa na ne. Keď mi dievčatko opätuje úsmev, ľavá strana tváre sa mu čudne zvrátiť. Uvedomím si, že na líci má vystúpenú okrúhlu jazvu siahajúcu až k vlasom na spánku.

„Dobrý deň. Som Line, Josephinina mama,“ predstaví sa žena a naširoko sa usmeje.

Je krásna – typ ženy, ktorej krása dokáže ľudí okamžite odzbrojiť. Má jasnomodré, ďaleko posadené oči, na pleciah je v dokonalých vlnách padajú husté tmavé vlasy, plné perly zvýrazňuje bezfarebný lesk. Na sebe má biely kašmírový rolák, vkusné olivovozelené kožené čižmy po kolená a rov-

nakú bundu ako jej dcéra, ale vo farbe kaki, v štíhlom páse zopnutú opaskom.

„Teší ma, že vás spoznávam. Som Elisa Blixová.“ Otočím sa k Lucii. „Zlatko, musíme sa poponáhľať. Lyder nás čaká sám v aute.“

„Ja chcem ísť k Josephine!“

„Nám to vôbec neprekáža,“ ozve sa Line. „Dievčatá už nejaký čas prosia, aby sa u nás mohli po škole spolu hrať, a na dnešné popoludnie nemáme nijaké plány.“

„Dobre teda,“ odvetím. „Ak vám to naozaj nevedí.“

„Ani najmenej. Dám vám svoje číslo. Bývame na ulici As-nestoppen, čiže neďaleko odtiaľto.“

„Fajn. Prišla by som ju vyzdvihnúť okolo pol siedmej, vyhovuje vám to?“

„Maximálne.“

„Kedy Josephine nastúpila? Tuším som vás tu ešte nestretla.“

„Len prednedávnom. Pristahovali sme sa sem z Osla na začiatku polroka.“

„Rozumiem. Zatiaľ ste spokojní?“

„Áno. Josie si v škole rýchlo zvykla a aj môjmu staršiemu synovi sa na strednej škole veľmi páči.“

„Skvelé,“ odvetím. Usmejeme sa na seba. Pozdáva sa mi. Viem si predstaviť, že by z nás mohli byť priateľky. Pôsobí nesmierne pokojne, ohromuje ma jej nenútená elegancia. Zdá sa, že aj dievčatá si rozumejú – kým sa s Line zhovárame, sú zaujaté zložitým vytlieskavaním, na ktoré sa Lucia v mojej prítomnosti doteraz s nikým nehrala, a keď skončia, prenikavo sa rozosmiejú.

„Zavoláte mi, aby som aj ja mala vaše číslo?“ navrhuje Line.

„Prepáčte, nechala som telefón v aute synovi. Zavolajte vy mne a ja vám o minútku pošlem správu, dobre?“

„Jasné.“

„Výborne, tak sa zabavte, dievčatá,“ poviem a potiahnem Luciu za brmbolec z umelej kožušiny.

Lucia sa zasmeje a odíde s Line a Josephine. S Josephine sa držia za ruky, poskakujú v rovnakom rytme, prázdnu chodbou sa ozýva vŕzganie ich gumených podrážok.

Tesne pred šiestou mi zavibruje telefón. Line mi poslala obrazovú správu – Josephine a Lucia sedia na obrovskom bielom gauči v zladených ružových princeznovských šatách, smejú sa a v náručí držia chlpatú hnedú mačku. Má podmanivé jasnožlté oči a labky jej pokrýva hlina, akoby sa práve vrátila zvonku.

Hypnotizovane na ňu hľadím, vtom mi telefón začne zvoniť v ruke.

„Prosím?“

„Mami?“ ozve sa Lucia veselým hlasom rozochveným od smiechu.

Usmejem sa. „Ahoj, moja,“ odvetím. „Práve sa chystám a o chvíľu prídem po teba, dobre?“

„Áno, mami, no vieš, my sme mysleli... Nemohla by som tu prespať? Prosím, prosím, prosím!“

„Hm.“ Lucia doteraz nespala u nijakej kamarátky, hoci už má sedem rokov a niektoré jej spolužiačky začali u seba navzájom prespávať. Viem, že moja dcéra nie je výnimočne úzkostlivé dieťa, no Josephine až tak dobre nepozná a ešte nikdy som u nich nebola.

„Mami, prosím! Veď je piatok!“

„Viem. Len... nemáš so sebou žiadne veci. A ešte si u nikoho nespala.“

„Ale spala, u Julie!“

„To áno, ale Julie je tvoja sesternica. Ja neviem...“

„Je tu ohromná zábava! Mami, prosím. No tak, porozprávaj sa s Josephininou mamou.“

V telefóne na chvíľu zavládne ticho.

Vzápätí mi do ucha doľahne Linein hlas.

„Dobrý večer, Elisa. Máte úžasne milú dcérku. Tie dve sa spolu výborne zabávajú.“

„Áno,“ odvetím, „Lucia znela veľmi spokojne.“

„Ako vidíte, dievčatá by boli rady, keby u nás Lucia mohla prespať. Čo poviete? Mne by to vôbec nevadilo. Manžel je pracovne v New Yorku a vráti sa až zajtra, a s Josephine je to vo všeobecnosti vždy ľahšie, keď má pri sebe nejakú kamarátku, takže tento nápad mi ani najmenej neprekáža.“

„Rozumiem. Fajn. Ja len, že Lucia ešte nikdy nespala u nijakej kamarátky.“

„Chápem. Nuž, môžeme to skúsiť, a ak bude chcieť ísť domov, zavolám vám a vyzdvihneme ju, čo vy na to?“

„Áno, myslím, že to by šlo. Dobre, tak k vám teda skočím a prinesiem jej veci. Veď viete – kefku, pyžamo a, samozrejme, obľúbenú hračku.“

„Jasné.“

Fredrik vojde dnu, v tvári taký červený od vetra, že vyzerá, akoby ho niekto vyfackal.

„Ahoj,“ pozdraví a na líce mi vtisne rýchly bozk. „Kde sú deti?“

„Lyder hore odkváčol pri *Lego príbehu* a Lucia je u jednej spolužiačky. Vlastne ma požiadala, či by tam nemohla prespať.“

„Aha, dobre.“

„Nie je to problém, či áno?“

„Pravdaže nie, nevidím dôvod zakazovať jej to. Môžeme uložiť Lydera skôr a spraviť si čas pre seba.“ Žmurkne na mňa a zľahka ma pohladí po zadku. Potom z chladničky vyberie fľašku mexického piva, otvorí ho a odpije si dlhý dúšok. Vidím, ako sa mu v hrdle pohybuje ohryzok.

„Áno. Vychádza to výborne. Zajtra letím o deviatej, takže

sa môžeš v pokoji naraňkovať s Lyderom a niekedy predobedom zísť po Luciu.“

„Fajn. Vieš, kedy sa asi vrátiš?“

„Pristávam o pol šiestej.“

„Kam to letíš – do Milána?“

„Nie, do Ríma.“

„Komu je lepšie?“

„Ale, zlatko, veď neuvidím nič okrem letiska.“

„A modrého neba.“

„To je pravda.“ Usmejem sa na manžela a idem si do predsiene obuť čižmy. Pôjdem autom, no radšej si natiahnem aj vlnenú čiapku – hoci je len október, z východu duje ľadový vietor. Zdá sa, že zima prišla skoro.

„Dobrý večer,“ pozdraví ma Line. „Poďte dnu.“

Vkročím do veľkej, dokonale čistej predsiene s klenutým stropom a luxusným bodovým osvetlením. Vyzujem si čižmy a pod nohami okamžite zacítim teplo z podlahového kúrenia. Z poschodia sa ozýva detský smiech. Keď vyjdeme hore do priestrannej otvorenej obývačky, Lucia a Josephine, stále v princeznovských šatách, robia práve mlynské kolesá. Zastanú len preto, aby sa pomedzi salvy smiechu trochu nadýchli.

„Máte nádherný dom,“ poviem. Je elegantný a moderný, tvoria ho súvislé biele plochy, nie ako náš dom, plný rodinných fotografií, škatúl s hračkami a detských kresieb na stenách. Táto rodina môže očividne prijať nečakanú návštevu bez obáv, že niekto uvidí rozhádzané topánky v predsieni, neumytý riad v dreze, preplnený kôš na bielizeň v kúpeľni, nedojedené sendviče zabudnuté na okenici. Nie ako my.

Dom stojí na vrchole skalnatého kopca nad plážou Asnes na polostrove Vesterøya a nemá žiadnych blízkyh susedov. Jedna stena je celá zo skla. Je odtiaľ výhľad na členité pobrežie, kde-tu porastené lesom, a ponurý oceán hlboko pod

nami. Jeho spenené vlny chvíľami osvetľuje maják z opačnej strany zátoky.

„Ďakujem,“ odvetí Line. „Sme s ním veľmi spokojní. Než sme ho kúpili, videli sme tuším všetky domy v Sandefjorde.“ Zasmeje sa a ja tiež. „Dáte si čaj? Alebo pohár vína?“

„Musím byť doma okolo pol ôsmej, keď môj syn pôjde do postele,“ odvetím. „Sľúbila som mu rozprávku na dobrú noc.“

Line sa usmeje. Opäť ma ohromí, aká je krásna.

„Rozumiem. Tak len rýchly pohárik?“

Prikývnem. Po chvíli sa vráti s dvoma pohármi šampanského. „Napokon, je piatok.“ Rozhodne by sme mohli byť priateľky. Sledujem kvapku zrazenej pary, ako sa kľže nadol po vonkajšej strane pohára, potom ho zdvihnem, aby sme si s Line štrngli.

„Maman,“ zvolá Josephine, „*regarde!*“

Predvedie vratké dvojité mlynské koleso a zvalí sa na koberec. Line jej zatlieska.

„Rozprávate sa po francúzsky?“

„Občas. V Osle chodila Josephine do francúzskej školy. Zhodnotili sme, že vedieť ďalší jazyk je za každých okolností výhodou.“

Odrazu sa pri tejto očarujúcej žene a jej kultivovanej dcére cítiť trápne priemerná. „Chápem. Samozrejme, máte pravdu, je to obrovská výhoda.“

„A čo vaša rodina, ste odtiaľto? Žije sa tu celkom príjemne, čo poviete?“

„Áno, je to skutočne príjemné mesto. Pokojné, no nie príliš odľahlé. Ja pochádzam z Lillehammeru a manžel zo Sandefjordu, a keďže on pracuje v Tønsbergu a ja na letisku Torp, rozhodli sme sa, že sa usadíme tu. Z práce mi to domov trvá necelých dvadsať minút.“

„A čo robíte?“

„Pracujem ako letuška pre spoločnosť Nordic Wings.“

Line sa rozžiaria oči. „Fíha, to musí byť zábava. Keď som bola oveľa mladšia, predstavovala som si, že budem letuškou. Niekedy ma mrzí, že som sa ňou nakoniec nestala.“

„Môže to byť naozaj zábavné povolanie. No časom čoraz väčšmi stráca príťažlivosť. Keď som ešte nemala deti, pracovala som pre Qatar a lietala na dlhé vzdialenosti. To zrejme väčšmi zodpovedalo predstave, akú o mojej práci majú ľudia.“

Line sa usmeje a opäť si opije šampanského.

„Keď sa narodili deti, začala som pracovať pre Scandinavian Airlines, no dochádzanie na letisko v Osle ma dosť vyčerpávalo – dve hodiny tam i naspäť boli na mňa jednoducho priveľa. Tak som sa pred tromi rokmi zamestnala v Nordic Wings. Pre región je výborné, že sem prišla nová nízkonákladová letecká spoločnosť, ktorou sa dá lietať do mnohých európskych destinácií, no rozhodne to nie je nič nóbl. A čo vy – pracujete?“

„Áno. Som umelecká maskérka. Robím pre televíziu, ale som na voľnej nohe.“

„Tak to už áno! Stretávate aj slávne osobnosti?“

„Nie. Väčšinou líčim televíznych hlásateľov.“

„Jasné.“

„Pri deťoch je to ideálne, časovo flexibilné zamestnanie. Beriem si prácu len vtedy, keď ju viem zosúladiť s aktivitami detí a s manželovým rozvrhom. Kvôli práci často cestuje.“

„Čo robí váš manžel?“ Pokúšam sa predstaviť si ho – musí to byť výnimočný chlap, ak zaujal niekoho ako Line.

„Manžel... je bankár. Pracuje v oblasti investícií pre... jednu francúzsku banku. Paribas.“

Usmejem sa a prikývnem – Line odpovedá presne ako ja, keď sa ma ľudia pýtajú na Fredrikovu prácu. *Ehm, pracuje v oblasti finančného práva pre... jednu právnickú firmu.* Ešte sa chvíľu rozprávame o dievčatách a o tom, ako dobre si rozumejú.

Dám Line Fredrikovo telefónne číslo, aby sa zajtra mohli dohodnúť, kedy po Luciu príde.

Vstanem a podídem k Lucii a Josephine. Opäť sú zabraté do tleskania. „Mamička už musí ísť, zlatko,“ poviem, no Lucia sotva zdvihne pohľad. „Naozaj tu chceš ostať spať?“

Prikývne, nechce prerušiť rýmovačku.

*„Aka fuka funda luka
funda káva kevenduka
ak fuk funda luk
funda káva kevenduk!“*

„Ak budeš niečo potrebovať, zavolaj mi, dobre?“

Lucia znova prikývne.

„Priniesla som ti veci. V taške máš aj myšku Minky.“

Usmeje sa, prikročí ku mne a pevne ma objíme. Čelo a krk má po toľkých mlynských kolesách spotené. Pobožkám ju na horúce, červené líčko. „Ľúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim,“ odpovie Lucia.

„Zahrajme sa zase na dvojčatá!“ zvolá Josephine radostne a schmatne Luciu za ruku.

„Dobre!“

„Lucia je moje dvojča!“

Usmejem sa najprv na dievčatá, potom na Line. V objatí a so širokými úsmevmi odhaľujúcimi niekoľko chýbajúcich zubov skutočne vyzerajú skoro ako dvojčatá, keby nie toho, že Josephine má husté gaštanové vlasy a Lucia jemné a svetlé. Obe majú podobné hnedé oči a plné pery.

„Dobrá zábavu, dvojčiatka,“ poviem a zídem po schodoch s Line v päťách. Vyjdem do chladnej tmy, Line mi zakýva. Na okamih zastanem pred domom a zahľadím sa na oblaky, ktoré silný vietor preháňa po oblohe. Zajtrajší let bude drsný.

2

Elisa

20. októbra

VO CHVÍLI, KEĎ SA LIETADLO DÁ DO POHYBU, máme už takmer hodinové meškanie, no piloti sú presvedčení, že vďaka silnému vetru v smere letu to doženieme. Pozatváram skrinky v servisnej časti lietadla, prejdem si kontrolný zoznam, a keď rolujeme z terminálu, prihovorím sa cestujúcim. Na oblohe sa prevažujú pochmúrne mračná – ďalší sivý, veterný deň.

„Vitajte na palube letu spoločnosti Nordic Wings do Ríma, na letisko Fiumicino. Prosím, venujte pozornosť bezpečnostným informáciám na obrazovkách. Prajeme vám príjemný let.“

Na okamih zavriem oči. Lietadlo stojí na začiatku rozjazdovej dráhy, pripravené na odlet, pilot pridá plyn a lietadlo sa rozbehne po asfalte. Vzlietne, medzi nízkymi oblakmi sa trochu trasie, no keď vystúpime do jasnomodrého priestoru nad nimi, hladko a plynulo sa kľže po oblohe.

Opiem sa o operadlo na sklápacom sedadle a usmejem sa na dieťa na otcových kolenách v druhom rade. Bučľatou rúčkou mi zakýva, ja mu odkývam. Uvažujem, ako sa má Lucia u kamarátky. Prv než som si prepla telefón do letového režimu, napísala som Line správu, že Fredrik môže Luciu vyzdvihnúť, kedykoľvek im to vyhovuje, a že sa má spojiť priamo s ním.

Kým lietadlo stúpa, nezáväzne sa zhovárom s praktikant-

kou, ktorá sedí na sklápacom sedadle vedľa mňa. Volá sa Charlotte a za necelých päť minút mi vyrozpráva, že pochádza z malého mesta v severnom Nórsku, zbožňuje mangu a rada sa oblieka ako jej obľúbená postava, ružovovlasá školáčka Taya. Okrem toho sa dozviem, že prednedávnom začala bývať s priateľom, ale je trochu nezrelý.

Poteší ma, keď sa ozve signál. Vstanem a naznačím Charlotte, aby urobila to isté. Automaticky prebehnem zoznam úloh: skontrolovať toalety, káva, zapnúť rúru, skontrolovať jedálenský vozík. Na svojej práci mám rada, že žiadny deň nie je rovnaký ako ten predošlý, no mnohé moje povinnosti sú príjemne stereotypné.

Keď sa približujeme k Rímu, sadnem si na sklápacie sedadlo a uvedomím si, aká som unavená – mohla by som priamo na mieste zaspáť, hlava by mi klipkala nad trojbovým bezpečnostným pásom. Zrejme v tom nie som sama. Čítala som, že tento dôsledok stresujúceho moderného spôsobu života postihuje predovšetkým ženy. Práca, deti, vzťahy... Jednoducho si nemáme kedy oddýchnuť.

Nepotrebuje nijaké zložité dôvody – toto všetko samo osebe stačí, aby sa človek občas cítil vyčerpaný. Zavriem oči a počúvam, ako sa s hrmotom vysúva podvozok. Dnes je kapitánom lietadla jeden z našich služobne najstarších pilotov. Pristane tak hladko, že v prvej chvíli si ani nie som istá, či už sme naozaj na zemi. Usmejem sa na cestujúcich a sledujem, ako sa za oknom míňajú budovy terminálu, ožiarené jasným snečným svetlom. Fredrik mal pravdu – komu je lepšie?

Až keď všetci cestujúci vystúpia z lietadla a my každému jednému zaželáme *buongiorno*, konečne si nájdem trochu času pre seba. Je tesne po druhej. V letiskovom stánku s občerstvením si kúpim sendvič a sadnem si do miestnosti pre posádku pri odletovej bráne. Prepnem mobil z letového režimu na roaming a zavolám manželovi.